

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym – Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Sędziowie: SSO Sławomir Olejnik

SSR del.do SO Łukasz Kalawski (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Popławska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Grunwald Marka Piegata

po rozpoznaniu w dniu 12 października 2017 r.

sprawy **R. N. i D. W. (1)**

oskarżonych z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego R. N.

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 11 kwietnia 2017r. w sprawie sygn. akt III K 175/16

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., a wobec oskarżonego D. W. (1) także na podstawie art. 435 k.p.k.

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym ten sposób, iż uznaje D. W. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 października 2015 r. do 19 października 2015 r. w nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z R. N. oraz inną nieustaloną osobą, przyjął uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki O. (...) nr rejestracyjny (...) nr VIN (...) wraz z narzędziami i wyposażeniem o wartości łącznej 184.000 zł na szkodę firmy (...) z/s w R. – Niemcy oraz uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki R. (...) nr rejestracyjny (...) 500 nr VIN (...) wraz z wyposażeniem o łącznej wartości 76.140 zł na szkodę firmy (...) z/s w T. – Niemcy, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k., i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

2. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie trzecim ten sposób, iż uznaje R. N. za winnego tego że w okresie od 18 października 2015 r. do 19 października 2015 r. w nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) oraz inną nieustaloną osobą, przyjął uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki O. (...) nr rejestracyjny (...) nr VIN (...) wraz z narzędziami i wyposażeniem o wartości łącznej 184.000 zł na szkodę firmy (...) z/s w R. – Niemcy oraz uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki R. (...) nr rejestracyjny (...) 500 nr VIN (...) wraz z wyposażeniem o łącznej wartości 76.140 zł na szkodę firmy (...) z/s w T. – Niemcy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 9 maja 2014r. do 9 maja 2015r. kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne w sprawie II K 270/12 Sądu Rejonowego w Śremie, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy;

4. zwalnia oskarżonych od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowych za postępowanie odwoławcze oraz odstępuje od wymierzenia im opłaty za drugą instancję.

Lukasz Kalawski Agata Adamczewska Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2017 r. odnośnie D. W. (1) i R. N. oskarżonych o to, że w okresie od 18 października 2015 r. do 19 października 2015 r. w Niemczech w B. i okolicach B. na terenie landu B., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną nieustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem poprzez przełamanie zabezpieczeń, dokonali kradzieży pojazdu marki O. (...) nr rejestracyjny (...) nr VIN (...) wraz z narzędziami i wyposażeniem o wartości łącznej 184.000 zł na szkodę firmy (...) z/s w R. – Niemcy oraz pojazdu marki R. (...) nr rejestracyjny (...) 500 nr VIN (...) wraz z narzędziami i wyposażeniem o wartości łącznej 184.000 zł na szkodę firmy (...) z/s w R. – Niemcy oraz pojazdu marki R. (...) nr rejestracyjny (...) 500 nr VIN (...) wraz z wyposażeniem o łącznej wartości 76.140 zł na szkodę firmy (...) z siedzibą w T. – Niemcy, przy czym R. N. dokonał zarzucanego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. co do D. W. (1), zaś o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. co do R. N., Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał ich za winnych zarzucanych im przestępstw i z tej przyczyny w punkcie 1. oskarżonemu D. W. (1) wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, w punkcie 2 na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu D. W. (1) na poczet orzeczonej w punkcie 1. kary okres pozbawienia wolności w niniejszej sprawie, tj. od dnia 30.10.2015 r. do dnia 14.04.2016 r., w punkcie 3. precyzując, że zarzucanego mu czynu oskarżony R. N. dopuścił się po odbyciu w okresie od 9 maja 2014 r. do 9 maja 2015 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie II K 270/12 Sądu Rejonowego w Śremie, wymierzył oskarżonemu R. N. karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, w punkcie 4 na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. N. na poczet orzeczonej powyżej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 19.10.2015 r. do dnia 25.04.2016 r., w punkcie 5 na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: 2 szt. Radiostacji marki T. twintalker 9500 wraz z instrukcją obsługi, 2 szt. stacji dokującej oraz zasilaczy do w/w radiostacji, 1 szt. Radiostacji marki M., 2 szt. przejściówek do kontaktów, klucz płaski 13, klucz (...), 2 szt. baterii D. polecając ich zniszczenie, w punkcie 6 na podstawie art. 230 § 1 k.p.k. zwrócił R. N. zatrzymany w toku postępowania dowód rzeczowy w postaci czarnego plecaka z napisem, w punkcie 7 na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od kosztów postępowania karnego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego R. N., zaskarżając go w całości i wnosząc o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądu Rejonowemu Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu.

Zaskarżonemu wyrokowi obrońca oskarżonego zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia o winie oskarżonego polegający na uznaniu za udowodnione, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) w okresie od 18-19 października 2015 r. w Niemczech dokonał kradzieży pojazdu O. (...) oraz R. (...), i to w warunkach art. 64 § 1 k.k., gdy tymczasem wewnątrz pojazdów nie ujawniono śladów biologicznych oskarżonego ani jego odcisków palców, brak jest jakichkolwiek osobowych źródeł dowodowych potwierdzających sprawstwo oskarżonego, w zakresie czynu z art. 279 § 1 k.k., brak jest innych dowodów na wypełnienie przez oskarżonego znamion czynu z art. 279 § 1 k.k.,

II. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424 k.p.k. w z wz. z art. 4, 5 i 7 k.p.k. poprzez uzasadnienie wyroku z pominięciem zasady domniemania niewinności, zasady rozstrzygania wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz zasady obiektywizmu, przy czym Sąd I instancji zastosował niedopuszczalne uogólnienia, z których wywiódł wnioski

o winie oskarżonego. Powyższe dotyczy w szczególności faktu, że brak jest jakichkolwiek danych pozwalających na stwierdzenie, że rola oskarżonego wykraczała poza fakt bytności na parkingu w pobliżu skradzionych pojazdów.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 12 października 2017 r. obrońca oskarżonego podtrzymał swoje stanowisko, natomiast prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego R. N. zasługiwała na częściowe uwzględnienie, tj. w zakresie dotyczącym zakresu przypisanego czynu a w konsekwencji także kwestii dokonania przez Sąd Rejonowy nieprawidłowej kwalifikacji prawnej popełnionego przez R. N. czynu (vide s. 4 apelacji). Sąd Okręgowy wskazuje przy tym, że w związku z częściowym uwzględnieniem apelacji obrońcy R. N. zmienił orzeczenie również w stosunku do oskarżonego D. W. (2) oskarżonego o to samo przestępstwo, a to z uwagi na treść art. 435 k.p.k stanowiącego, że Sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylił lub zmienił na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych.

Zdaniem Sądu Okręgowego wniosek apelującego o uniewinnienie oskarżonego był bezpodstawny, jednakże stanowisko apelującego zasługiwało na uwzględnienie w zakresie w jakim wskazał on w uzasadnieniu apelacji na okoliczność, iż właściwsze od przyjęcia jako kwalifikacji prawnej czynu art. 279 § 1 k.k. jest zakwalifikowanie popełnionego przez oskarżonego przestępstwa jako występkę z art. 291 § 1 k.k. zagrożonego łagodniejszą sankcją.

Art. 279 § 1 k.k. tworzy kwalifikowany typ wszystkich typów kradzieży określonych w art. 278 kk. Znamieniem kwalifikującym jest sposób działania sprawcy, mianowicie włamanie. Kradzież z włamaniem zawsze stanowi przestępstwo, niezależnie od wartości przedmiotu czynności wykonawczej (art. 130 § 2 i 3 k.w.). Włamanie polega na przełamaniu zabezpieczeń chroniących przedmiot czynności wykonawczej przed kradzieżą. Podkreślić zaś trzeba, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób, aby osoby mające w niniejszej sprawie status oskarżonych dokonały przełamania ubezpieczeń chroniących pojazdy przed kradzieżą. Zdaniem Sądu Okręgowego przyjęte przez Sąd Rejonowy w tym zakresie domniemanie faktyczne jest zdecydowanie zbyt daleko idące. Z samej bowiem okoliczności, iż oskarżeni przebywali w pojazdach uzyskanych za pomocą czynu zabronionego, nie można w niniejszym przypadku wywodzić faktu, że dokonali oni przestępstwa kradzieży z włamaniem stypizowanego w art. 279 § 1 k.k., co zostanie szczegółowo wyjaśnione w dalszych rozważaniach.

W ocenie Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy nie był wystarczający dla przypisania każdemu z oskarżonych przestępstwa kradzieży z włamaniem, lecz umyślne paserstwo (występek z art. 291 k.k.). W przypadku tego przestępstwa szczególnym przedmiotem ochrony są własność i posiadanie rzeczy ruchomej. Czynność sprawcza polega na nabyciu przez sprawcę rzeczy uzyskanej w drodze czynu zabronionego, udzieleniu pomocy do zbycia takiej rzeczy, jej przyjęciu lub udzieleniu pomocy w jej ukryciu. Przyjęcie rzeczy zachodzi wtedy, gdy rzecz trafia we władztwo sprawcy, np. przez przekazanie mu jej albo złożenie w miejscu, którym włada. Przyjęcie rzeczy może zostać dokonane zarówno przez działanie, jak i przez zaniechanie. Przedmiotem czynności wykonawczej jest rzecz uzyskana w wyniku czynu zabronionego. Nie jest konieczne, aby rzecz pochodziła bezpośrednio z czynu zabronionego. Uzyskaniem rzeczy z czynu zabronionego jest zatem każde nabycie władztwa nad rzeczą, stanowiące wynik popełnienia czynu zabronionego, bezpośrednio lub pośrednio. Jest to przestępstwo powszechne. Paserstwo z art. 291 k.k. jest przestępstwem umyślnym, może być popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym (vide Kulik M., Komentarz do art. 291 § 1 k.k. w: Mozgawa Marek (red.), Kodeks karny. Komentarz aktualizowany, LEX 2017). To właśnie przestępstwo zostało popełnione przez oskarżonych.

Przechodząc dalej, Sąd Okręgowy stwierdza więc, że biorąc pod uwagę przedstawione przez apelującego zarzuty, dostrzec należy, że słuszny jest przedstawiony przez obrońcę oskarżonego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na uznaniu za udowodnione, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) w okresie od 18-19 października 2015 r. w Niemczech dokonał kradzieży pojazdu O. (...) oraz R. (...), tj. czynu z art. 279 § 1 k.k. W odniesieniu do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 424 k.p.k. w zw. z art.

4, 5 i 7 k.p.k. poprzez uzasadnienie wyroku z pominięciem zasady domniemania niewinności, zasady rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego oraz zasady obiektywizmu, Sąd odwoławczy stwierdza, że zarzut ten jest słuszny jedynie częściowo i to wyłącznie w stosunku do przepisów art. 4, 5 i 7 k.p.k. Zdaniem Sądu II instancji art. 424 k.p.k. nie został bowiem naruszony, gdyż uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zawiera wszystkie przewidziane przez ten przepis niezbędne elementy (zwięzłe wskazanie, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a także wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku). Pomimo to, doszło jednak do naruszenia art. 4, 5 i 7 k.p.k., lecz nie poprzez nieprawidłowe uzasadnienie wyroku, tylko poprzez nieprawidłową ocenę materiału dowodowego skutkującą błędnym przyjęciem, że oskarżeni dokonali włamania do cudzych pojazdów którymi się poruszali, co w konsekwencji spowodowało niewłaściwą kwalifikację prawną popełnionych przez oskarżonych czynów. Podkreślić należy, że zgodnie z art. 4 k.p.k. organy prowadzące postępowanie karne obowiązane są badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (zasada obiektywizmu). Zgodnie zaś z art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonych (zasada *in dubio pro reo*). W wyroku z 11 października 2002 r., V KKN 251/O1, Sąd Najwyższy stwierdził, że naruszenie zasady *in dubio pro reo* jest możliwe w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd, pomimo istnienia wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i niemożności ich usunięcia rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego (vide Grajewski J., Steinborn S., Komentarz do art. 5 k.p.k. w: Paprzycki Lech Krzysztof (red.), Komentarz aktualizowany do art. 1-424 Kodeksu postępowania karnego, LEX 2015). Wedle natomiast art. 7 k.p.k., statuującego zasadę swobodnej oceny dowodów, organy wymiaru sprawiedliwości, w tym sądy, przy dokonywaniu oceny dowodów kierować winny się swoim przekonaniem ukształtowanym wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego i zasad prawidłowego rozumowania. Zaznaczyć przy tym trzeba, że zarzut błędnej oceny dowodów nie może ograniczać się do odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, a oczekiwanie uznania go za skuteczny implikuje konieczność wykazania, jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 17 maja 2017 r., II AKa 78/17).

Przenosząc powyższe uregulowania prawne i rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić wypada, że choć prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżeni poruszali się skradzionymi pojazdami (przyjęli rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego), to jednak błędnie przyjął, że oskarżeni włamali się do przedmiotowych pojazdów i dokonali ich kradzieży, a to na skutek niewypełnienia dyspozycji zawartych we wspomnianych przepisach (art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k.).

Zgodzić należy się z Sądem Rejonowym, iż oskarżeni kierując pojazdami R. (...) i O. (...) poruszali się po autostradzie (...) ze strony B. w kierunku P.. Dowodzi tego nagranie monitoringu z bramek w punkcie poboru opłat autostradowych w G.. Choć jakość tego nagrania daleka jest od ideału, to stwierdzić trzeba, że jest ono na tyle wyraźne, iż umożliwia identyfikację oskarżonych. Dostrzec też trzeba, że na kwestionowaną przez apelującego obecność oskarżonego R. N., jak i D. W. (1), w pojazdach uzyskanych w drodze czynu zabronionego, wskazuje nagranie z monitoringu ze sklepu (...), na którym widać, jak oskarżeni chowają do zamkniętej szafki przedmioty pochodzące z pojazdów, które zostały skradzione na terenie Niemiec. Na okoliczność, iż to oskarżeni poruszali się przedmiotowymi pojazdami, pośrednio wskazuje również fakt, iż w toku kontroli bagażu oskarżonych odnaleziono nawigację samochodową pochodzącą ze skradzionego samochodu marki O. (...) (vide protokół przeszukania k. 20-22). Udziału oskarżonych w przestępczym procederze dowodzi także – pośrednio – treść opinii biegłych z Laboratorium Kryminalistycznego KWP w P.: opinii (...) z dnia 18 stycznia 2016 r. z zakresu badań daktyloskopijnych oraz opinii (...) z zakresu badań biologicznych z dnia 14 stycznia 2016 r.. Z opinii (...) jednoznacznie wynika, że niektóre ze znalezionych przez technika kryminalistycznego w jednym ze skradzionych pojazdów odwzorowań linii papilarnych są zgodne z odciskami linii papilarnych palców rąk D. W. (1) zawartymi na karcie daktyloskopijnej, co z całą pewnością wskazuje na to, że D. W. (1) przebywał w skradzionym pojeździe. Jeśli chodzi natomiast o opinię (...), to dostrzec trzeba, że stwierdzono w niej, iż na puszcze znalezionej w jednym z pojazdów ujawniono DNA o profilu zgodnym z profilem DNA D. W. (1) (co potwierdza fakt, iż przebywał on w skradzionym pojeździe), natomiast w kwestii możliwości pozostawienia w pojeździe przez R. N. śladów biologicznych nadmieniono w niej, iż w próbce pobranej z popielatego zabrudzenia, a zawierającej mieszaninę DNA pochodzącą co najmniej od trzech osób, „nie można wykluczyć obecności DNA R. N.”. Jakkolwiek przywołane

sformułowanie nie dowodzi obecności R. N. w skradzionym pojeździe, to w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym przywołanych powyżej nagrań z monitoringu, zeznań świadków P. S. i M. G. (funkcjonariuszy policji, którzy wskazali na to, iż w chwili gdy przyjechali na parking przy sklepie (...) dostrzegli dwie osoby w sposób nagły odchodzące od skradzionych pojazdów, po czym – jak podał M. G. – po ich wylegitymowaniu okazało się, że są to D. W. (1) i R. N., przy czym nie dziwi, że zeznania tych świadków złożone w toku rozprawy, z uwagi na znaczny upływ czasu, są dużo mniej precyzyjne i szczegółowe niż ich zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym), znalezionych przy oskarżonych w momencie zatrzymania bądź ukrytych przez nich w skrytce w markecie (...) przedmiotów, nie może sformułowanie to stanowić argumentu przemawiającego za tym, aby uznać, że w odniesieniu do faktu przyjęcia przez R. N. i D. W. (1) pojazdów uzyskanych za pomocą czynu zabronionego zachodziła niedająca się usunąć wątpliwość. Powyższe jednakże nie oznacza, iż to oskarżeni dokonali także włamania do przedmiotowych pojazdów i ich kradzieży, bowiem brak w zgromadzonym w toku postępowania materiale jakichkolwiek dowodów wskazujących, choćby pośrednio, na dokonanie przez oskarżonych włamania do pojazdów. Niedostrzeżenie tej okoliczności przez Sąd Rejonowy stanowiło zignorowanie okoliczności świadczącej na korzyść oskarżonych, a wydanie rozstrzygnięcia o popełnieniu przez oskarżonych przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. było wynikiem dokonania dowolnych ustaleń wbrew zasadom prawidłowego rozumowania i wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego (nie sposób bowiem uznać, że zgodne z doświadczeniem życiowym jest przyjęcie, że w przestępczym procederze związanym z kradzieżami samochodów nie istnieje podział ról i ci sami przestępcy, którzy posiadają cenioną w świecie przestępczym umiejętność pokonywania zabezpieczeń i uruchamianiem pojazdów zajmują się również ich transportem, związanym z dużym prawdopodobieństwem zatrzymania przez Policję).

W związku z powyższym w świetle zebranego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że obaj oskarżeni współdziałając ze sobą, popełnili przestępstwo stypizowane w art. 291 § 1 k.p.k., przy czym R. N. działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej z art. 64 § 1 k.k. – co skutkowało dokonaniem przez Sąd Okręgowy zmiany opisu przypisanych oskarżonym czynów jak i ich kwalifikacji prawnej. Oskarżeni poruszali się bowiem skradzionymi pojazdami w tym samym kierunku pozostając w niewielkiej odległości (na co wskazuje zapis monitoringu z punktu poboru opłat autostradowych), przybyli w to samo miejsce, a następnie wspólnie ukryli w szafkach depozytowych na terenie marketu przedmioty pochodzące z pojazdów. O pochodzeniu pojazdów oskarżeni musieli mieć natomiast pełną wiedzę, skoro pojazdy miały wyłamane wkładki zamków drzwi i zostały one uruchomione bez użycia kluczyków. W związku zaś ze zmianą kwalifikacji prawnej na przepis przewidujący sankcje o znacznie niższych granicach zagrożenia ustawowego, koniecznym było także rozważenie zmiany orzeczenia i w tym zakresie. Przechodząc do rozważań w tym zakresie podkreślić należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonych był wysoki. Istotne bowiem jest, że dobro, przeciwko któremu skierowany był przestępczy czyn oskarżonych – mianowicie poszanowanie prawa własności, stanowi jeden z fundamentów demokratycznych ustrojów społeczno-politycznych. Godząc w to dobro swoim zachowaniem, oskarżeni przyczynili się do obniżenia poczucia bezpieczeństwa właścicieli pojazdów, którzy stanowią znaczną część społeczeństw i którzy korzystają z pojazdów samochodowych w szerokim zakresie, przemieszczając się nimi w celu realizacji swoich podstawowych obowiązków społecznych i zawodowych, jak i niezbędnych potrzeb.

Wymierzając karę, jako okoliczności obciążające oskarżonych, Sąd Okręgowy uwzględnił:

- brak z ich strony jakiegokolwiek skruchy i refleksji nad popełnionym przestępstwem,
- uprzednią wielokrotną karalność obu oskarżonych, w tym za przestępstwa podobne, a co wskazuje treść znajdujących się w aktach sprawy wydruków informacji z Krajowego Rejestru Karnego dotyczących oskarżonych,
- dużą liczbę podobnych przestępstw, będących we współczesnych realiach społeczno-gospodarczych swoistą plagą społeczną i stąd wymagających zdecydowanego im przeciwdziałania,
- w przypadku oskarżonego N. – działanie w warunkach recydywy specjalnej podstawowej.

Jako okoliczność wpływającą na złagodzenie wymiaru kary oskarżonym, Sąd odwoławczy przyjął jedynie ich stosunkowo młody wiek.

Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zastosowania art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. i warunkowego zawieszenia oskarżonym kar, albowiem nie zachodzi wobec nich pozytywna prognoza kryminologiczna, tzn. ich dotychczasowa droga życiowa nie daje powodów do twierdzenia, że w przyszłości nie dopuszczą się ponownie sprzecznych z obowiązującym prawem zachowań w przypadku odstąpienia od zastosowania kary o charakterze bezwzględnie izolacyjnym. Podkreślić bowiem trzeba, że oskarżeni są osobami zdemoralizowanymi. Wskazuje na to ich kilkukrotna karalność i brak jakiegokolwiek skruchy związanej z popełnionym przestępstwem, a w przypadku R. N. także działanie w warunkach recydywy specjalnej. W ocenie Sądu Okręgowego tylko oddziaływanie resocjalizacyjne w warunkach bezwzględnie izolacyjnych może przyczynić się do tego, że oskarżeni zrozumieją naganność swojego zachowania i uznają zarazem, że dalsze popełnianie przestępstw jest nieopłacalne, albowiem zawsze spotka się z silną reakcją wymiaru sprawiedliwości. Tak więc zdaniem Sądu tylko kara bezwzględnego pozbawienia wolności w niniejszym przypadku zaspokoić może społeczne poczucie sprawiedliwości i zarazem wywołać u oskarżonych negatywne nastawienie do łamania prawa, umacniając w nich przekonanie, że nie warto popełniać przestępstw.

W związku z powyższym, stosując art. 437 § 1 k.p.k. i art. 435 k.p.k. Sąd Okręgowy w punkcie 1. sentencji zmienił zaskarżony wyrok co do jego punktu pierwszego w ten sposób, iż uznał D. W. (1) za winnego tego, że w okresie od 18 października 2015 r. do 19 października 2015 r. w niustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z R. N. oraz inną niustaloną osobą, przyjął uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki O. (...) nr rejestracyjny (...) nr VIN (...) wraz z narzędziami i wyposażeniem o wartości łącznej 184.000 zł na szkodę firmy (...) z/s w R. - Niemcy oraz uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki R. (...) nr rejestracyjny (...) 500 nr VIN (...) wraz z wyposażeniem o łącznej wartości 76.140 zł na szkodę firmy (...) z/s w T. - Niemcy, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk, i za to, na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności; w punkcie 2. sentencji zmienił zaś zaskarżony wyrok co do jego punktu trzeciego w ten sposób, iż uznał R. N. za winnego tego, że w okresie od 18 października 2015 r. do 19 października 2015 r. w niustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu z D. W. (1) oraz inną niustaloną osobą, przyjął uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki O. (...) nr rejestracyjny (...) nr VIN (...) wraz z narzędziami i wyposażeniem o wartości łącznej 184.000 zł na szkodę firmy (...) z/s w R. - Niemcy oraz uzyskany za pomocą czynu zabronionego pojazd m-ki R. (...) nr rejestracyjny (...) 500 nr VIN (...) wraz z wyposażeniem o łącznej wartości 76.140 zł na szkodę firmy (...) z/s w T. - Niemcy, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 9 maja 2014r. do 9 maja 2015r. kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne w sprawie II K 270/12 Sądu Rejonowego w Śremie, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 291 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd II instancji wymierzył oskarżonemu W. karę w zbliżonym do dolnej granicy ustawowego zagrożenia wymiarze jednego roku, kierując się tym, iż kara pozbawienia wolności wymierzona nawet w niewielkiej wysokości, jest zawsze karą dotkliwą, gdyż ma charakter izolacyjny. Jednocześnie Sąd wziął pod rozwagę okoliczność, iż kara wymierzona w wymiarze wyższym niż rok, byłaby w niniejszym przypadku, biorąc pod uwagę względnie młody wiek tego sprawcy, zbyt dotkliwa.

Podobnymi przesłankami kierował się Sąd Okręgowy przy wymierzaniu oskarżonemu N. kary w wymiarze jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, z tą tylko różnicą, iż wziął pod uwagę okoliczność, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa będącego przedmiotem niniejszego postępowania w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za przestępstwo podobne do tego przestępstwa (przestępstwo z art. 278 § 1 kk), co świadczy o tym, iż oskarżony N. jest jednostką bardziej zdemoralizowaną niż D. W. (1). Nie ulega bowiem dla Sądu Okręgowego wątpliwości, że R. N. działał w warunkach recydywy specjalnej podstawowej (został uprzednio skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i odbył z tej kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności; przed upływem 5 lat od odbycia tej kary w takim co najmniej rozmiarze popełnił kolejne przestępstwo umyślne podobne do tego, za które został poprzednio skazany).

Wymierzając oskarżonym powyższe kary, miał Sąd na względzie zarówno potrzebę zapewnienia realizacji tak dyrektywy prewencji indywidualnej opisanej w art. 53 § 1 kk (celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonych), jak i prewencji generalnej (pojętej jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona kara zaspokoi społeczne poczucie sprawiedliwości i odstraszy skazanych od dalszego popełniania przestępstw, przy czym przyczyni się do większego poszanowania przez oskarżonych porządku prawnego, gdyż nie jest ani zbyt surowa ani zbyt łagodna.

W punkcie 3. wyroku Sąd odwoławczy w pozostałym zakresie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy jako odpowiadający prawu.

W punkcie 4. wyroku Sąd Okręgowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych odstąpił od wymierzenia im opłat, biorąc pod uwagę względy słuszności. Zobowiązanie oskarżonych do uiszczenia kosztów sądowych byłoby dla oskarżonych zbyt uciążliwe, albowiem gdy będą oni przebywali w zakładzie karnym, ich możliwości zarobkowej będą bardzo niskie.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego tak ukształtowany wymiar kary będzie stanowił dla oskarżonych realną dolegliwość, a z drugiej strony – uczyni też zadość społecznemu odczuciu sprawiedliwości. Ukaranie takie jest adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonych i społecznej szkodliwości ich czynów, zapewniając tym samym pełną realizację dyrektyw zawartych w art. 53 § 1 k.k. i art. 115 § 2 k.k.

Łukasz Kalawski Agata Adamczewska Sławomir Olejnik